

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephen King
OUTSIDER

Copyright © 2018 by Stephen King

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02548-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEPHEN KING

AUTSAJDER

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Za Randa i Džudi Holston

Trezvena misao nudi samo iluziju o uređenosti sveta svakom ko je dovoljno slab da bude obmanut tom opsenom.

Kolin Vilson
Zemlja slepih

HAPŠENJE

14. jul

1

Auto je bio bez oznaka. Samo su gume s belom trakom i trojica muškaraca odavali pravu namenu neupadljivog američkog vozila, starog nekoliko godina. Dvojica napred nosila su plave uniforme, a onaj pozadi odelo. Bio je veliki kao kuća. Par crnih dečaka stajao je na pločniku. Jedan se nogom oslanjao na narandžasti skejtbord, drugi je držao skejtbord boje limuna ispod ruke. Osmatrali su parkiralište Rekreacionog parka Estel Barga.

Jedan je rekao: „To su murkani.“

Drugi je rekao: „Nemoj da kenjaš.“

Ćutke su se odvezli na skejtbordovima. Poštovali su jednostavno pravilo: vataj tutanj kad se murkani pojave. Gomila na stadionu za bejzbol počela je da kliče i ritmički tapše, kad su Flint Siti Zlatni zmajevi došli na red da udaraju na kraju devete izmene, s jednim trkom zaostatka.

Crni dečaci nisu se osvrtni sa za sobom.

2

Svedočenje gospodina Džonatana Rica (10. jul, 21.30; ispitivanje vodio detektiv Ralf Anderson)

Stephen King

Detektiv Anderson: Znam da ste uznemireni, gospodine Ric, to je razumljivo, ali moram da znam šta ste tačno videli početkom ove noći.

Ric: Nikad to neću zaboraviti. Nikada. Mislim da bi mi neka pilula dobro došla. Možda valijum. Nikad u životu nisam stavio tako nešto usta, ali sam siguran da je vreme da je uzmem. Duboko sam potresen. Forenzičari bi, ako su našli povračku na sceni zločina, a pretpostavljam da jesu, trebalo da znaju da pripada meni. I ne stidim se toga. Svako ko bi video tako nešto ostao bi bez večere.

Detektiv Anderson: Siguran sam da će vam doktor prepisati nešto za smirenje, posle intervjua. Mislim da se mogu pobrinuti za to. Sada ste mi potrebni kao svedok. Ništa ne sme ometati vaš proces razmišljanja. To vam je jasno, zar ne?

Ric: Da. Naravno.

Detektiv Anderson: Samo mi recite sve što ste videli, pa ćemo završiti za večeras. Možete li to učiniti, gospodine?

Ric: Važi. Izašao sam da prošetam Dejva večeras oko šest. Dejv je naš bigl. Večerava u pet. Žena i ja jedemo u pola pet. Dejv je u šest spreman da obavi nuždu – veliku i malu. Šetao sam ga, dok je Sendi – moja supruga – prala sudove. To je poštena podela rada. Ona je veoma važna za brak, pogotovo kad deca odu svojim putem. To je naše mišljenje. Raspričao sam se, zar ne?

Detektiv Anderson: U redu je, gospodine Ric. Ispričajte priču vašim rečima.

Ric: Zovite me Džon, molim vas. Gospodin Ric para mi uši. Podseća me na keks. Tako su me zvali u školi, Ric Keks.

Detektiv Anderson: Hm-hmm. Znači, šetali ste psa...

Ric: Tako je. I morao sam da držim povodac obema rukama, iako je Dejv sitan pas, zato što je nanjušio snažan miris, miris smrti, pretpostavljam. Hteo je da što pre dođe do njegovog izvora. Do...

Detektiv Anderson: Čekajte, vratimo se na početak. Izašli ste iz kuće na Aveniji Malberi 249, u šest sati...

Ric: Možda i malo ranije. Dejv i ja išli smo nizbrdo ka Džeraldsu, bakalnici na čošku u kojoj se prodaju probrani

Autsajder

gurmanski proizvodi. Uspeli smo se uz Ulicu Barnum i stigli do Parka Figis. Onog koji klinici zovu Park Frigas*. Misle da odrasli ne znaju šta oni govore, da ih ne slušamo, ali ih slušamo. Makar neki od nas.

Detektiv Anderson: Je li to vaša uobičajena večernja šetnja?

Ric: O, ponekad malo promenimo maršrutu, da nam ne bi bilo dosadno, ali gotovo uvek završimo u parku, pre nego što krenemo kući, zato što Dejv uvek nađe mnogo toga što želi da omiriše. Tamo je parkiralište, ali je u to doba noći gotovo uvek prazno, izuzev ako neki srednjoškolci ne igraju tenis. Nije ih bilo, zato što su tereni zemljani, a te večeri je padala kiša. Na parkiralištu je bio samo beli kombi.

Detektiv Anderson: Je li to bio tovarni kombi?

Ric: Bio je. Nije imao prozore, samo dvokrilna vrata pozadi. Takvim kombijem manje firme prevoze robu. Možda je bio ekono-lajn, ali ne bih mogao da se zakunem u to.

Detektiv Anderson: Jeste li videli ime firme na njemu? Nešto kao Semovi rashladni uređaji ili Bobovi prozori po meri?

Ric: Ne, hm-hm. Ništa nisam video. I bio je prljav. Toga se sećam. Odavno nije pran. Na gumama je bilo blata, verovatno od kiše. Dejv je omirisao gume i krenuo pošljunčanom stazom kroz drveće. Posle četiri stotine metara zalajao je i potrčao u žbunje s desne strane. Osetio je taj miris. Zamalo što mi nije istrkao povodac iz ruke. Pokušao sam da ga povučem nazad, ali se nije dao. Zario je šape u tle. Nije prestajao da laje. Skratio sam povodac – imam onaj novi, koji se po želji skraćuje i produžava, što je veoma dobro u ovakvim situacijama – i krenuo za njim. Veverice ga više ne uzbuđuju, kao kad je bio štene. Pretpostavio sam da je namirisao rakuna. Hteo sam da ga nateram da se vrati. Psi moraju da znaju ko je gazda. Učinio bih to, da nisam video prve kapljice krvi. Bile su na listovima breze, u visini mojih grudih, što će reći na metar i po od tla. Video sam još jednu kapljicu na listu malo dalje od mene i čitav mlaz na još daljem žbunu. Još je bila vlažna i crvena.

---

* U originalu *Frig Us* – žensko masturbiranje. (Prim. prev.)

Stephen King

Dejv ju je omirisao, ali je hteo da nastavi put. I da ne zaboravim, baš u tom trenutku čuo sam paljenje motora iza sebe. Ne bih ga čuo da nije bilo prilično bučno, kao da je auspuh zapušen. Zvučalo je kao tutnjava, ako znate o čemu govorim.

Detektiv Anderson: Hm-hm, znam.

Ric: Ne mogu da se zakunem da je to bio beli kombi, niti sam se vratio do parkirališta, pa ne znam da li se odvezao, ali bih se kladio da jeste. Znate li šta to znači?

Detektiv Anderson: Recite mi šta mislite da to znači, Džone.

Ric: Znači da me je verovatno posmatrao. Mislim na ubicu. Posmatrao me je iz drveća. Ježim se od te pomisli. U tom trenutku bio sam u potpunosti usmeren na krv. Takođe sam se trudio da sprečim Dejva da mi iščupa ruku iz ramena. Priznajem da sam se uplašio. Nisam krupan čovek. Trudim se da ostanem u formi, ali imam šezdeset i kusur. Ni u dvadeset i nekoj nisam bio sklon kavgama. Ai morao sam da ispratim trag do kraja. Za slučaj da je neko povređen.

Detektiv Anderson: To je za svaku pohvalu. Koliko je bilo sati kad ste prvi put videli krvavi trag?

Ric: Nisam gledao na sat, ali pretpostavljam da je bilo šest i dvadeset. Možda šest i dvadeset pet. Pustio sam Dejva da me vodi. Držao sam ga na kratkom povocu, da bih se lakše probijao kroz granje, ispod kog se on lako provlačio, zahvaljujući kratkim nogama. Znate šta pričaju o biglovima – visokotonci niskog dometa. Lajao je kao blesav. Izbili smo na čistinu, neku... ne znam kako da kažem, neku nišu u koju se uvlače ljubavnici da bi razmenjivali nežnosti. Nasred čistine je bila granitna klupa. Bilo je tako mnogo krvi na njoj. A još više ispod nje. Na travi pored nje bio je leš sirotog dečaka. Glava mu je bila okrenuta prema meni, a oči otvorene. Umesto grla zjapila je crvena rupa. Farmerke i gaćice bile su mu svučene do članaka. I video sam nešto... neku granu, pretpostavljam... Štrčala je iz njegove... njegove... pa, znate već.

Detektiv Anderson: Znam, ali morate to pomenuti u svom svedočenju, gospodine Ric.

Autsajder

Ric: Ležao je na stomaku, a grana je štrčala iz njegove zadnjice. I ona je bila krvava. Grana. Deo kore bio je oguljen. Video sam otisak šake. Video sam ga jasno kao dan. Dejav više nije lajao. Sirotan je urlikao. Ne shvatam ko bi mogao da uradi tako nešto. Sigurno je bio manijak. Hoćete li ga uhvatiti, detektive Andersone?

Detektiv Anderson: O, da. Uhvatićemo ga.

3

Parkiralište Estele Barga se po veličini moglo meriti s onim pored Krogera, u kom je Ralf Anderson pazario sa ženom subotom posle podne. Bilo je dupke puno ove julske večeri. Nalepnice Zlatnih zmajeva kratile su veliki broj branika. Na nekoliko zadnjih prozora bili su natpisi: RASKOMADAĆEMO VAS, ZMAJEVI ĆE SPALITI MEDVEDE, IDEMO ZA KEP SITI; OVE GODINE JE RED NA NAS. S terena okruženog uključenim reflektorima (iako noć neće skoro pasti) dopiralo je klicanje i ritmičko tapšanje.

Troj Remidž, veteran s dvadesetogodišnjim policijskim stažom, sedeo je za volanom neobebeženog automobila. Progovorio je, dok je kružio pored parkiranih automobila: „Zapitam se ko je dođavola bila ta Estel Barga, kad god dođem ovamo.“

Ralf je ćutao. Mišići su mu se napeli, koža mu je bila vrela, a puls u crvenom. Pohapsio je gomilu zločinaca, ali je ovo bilo drugačije. Ovo hapšenje biće posebno gnusno i lično. Najteže mu je padalo što će biti lično. Znao je da ne bi trebalo da bude ovde, ali su posle najnovijeg kresanja budžeta u policiji Flint Sitija ostala samo trojica detektiva. Džek Hoskins bio je na odmoru. Pecaio je u nekoj zabiti kojoj je i bog rekao laku noć. Betsi Rigins pomagala je državnoj policiji u večerašnjoj akciji, umesto da bude na trudničkom odsustvu.

Iz sveg srca se nadao da ne trče ispred rude. Tog popodneva na savetovanju pre hapšenja izrazio je svoje rezerve pred Bilom Samjuelsom, javnim tužiocem Okruga Flint, malčice premladom za taj položaj. Imao je samo trideset pet godina, ali je pripadao pravoj političkoj partiji i bio prepun samopouzdanja. Nije bio razmetljiv, ali je prštao od ambicije.

„Još ima nekih nabora koje bih želeo da ispeglam“, rekao je Ralf. „Ne raspoložemo čitavom pozadinom. I, reći će da ima alibi. Ne možemo da budemo sigurni dok to ne ispitamo.“

„Oborićemo njegov alibi“, odvratio je Samjuels, „ako ga ima. Znaš da hoćemo.“

Ralf nije sumnjao u to. Nije sumnjao da imaju pravog čoveka, ali je hteo da istraži još neke pojedinosti, pre nego što povuče obarač. Hteo je da pronađe rupe u alibiju kućkinog sina i da ih proširi, dok ne bude mogao da se proveze kamionom kroz njih. Tek tada bi ga priveo. To bi, u najvećem broju slučajeva, bila ispravna procedura. Ne i u ovom.

„Moramo da vodimo računa o tri aspekta“, nastavio je Samjuels. „Jesi li saglasan s tim?“

Ralf je klimnuo. Naposletku, morao je da sarađuje s ovim čovekom.

„Kao prvo, žitelji ovog grada, pogotovo roditelji male dece, užasnuti su i gnevni. Pozdraviće brzo hapšenje, koje će im omogućiti da se ponovo osele sigurnim. Drugo, dosad prikupljeni dokazi ne ostavljaju nikakva mesta sumnji. Nikad nisam imao ovako čvrst slučaj. Slažeš li se sa mnom?“

„Slažem se.“

„U redu, stigli smo do velikog broja tri.“ Samjuels se nagnuo napred. „Ne možemo da kažemo da je to i ranije radio – iako ćemo saznati, kad počnemo da kopamo – ali budi prokleta siguran da će to opet učiniti. Otkao se s lanca. Poludeo je. A kad se to jednom desi...“

„Može da se ponovi“, Ralf je završio rečenicu.

„Tako je. Ne verujem da će to učiniti odmah nakon Patersona, ali je moguće. Neprestano je s decom, za boga miloga. S dečacima. Ne smemo da mislimo na naše poslove. Nikad nećemo oprostiti sebi ako ubije još jednog dete.“

Ralf već nije mogao da oprostí sebi što nije uspeo da vidi šta se valja iza brda, iako je znao da je to krajnje nerazumno. Nije mogao da ga pogleda u oči na roštilju u njegovom zadnjem dvorištu, posle završetka sezone Lige petlića i da uvidi da razmišlja o tako nečuvenom zločinu – kako neguje, zaliva i uzgaja takvu ideju – ali to saznanje nije imalo uticaja na njegova osećanja.

Nagnuo se napred, između dva policajca na prednjem sedištu i rekao: „Eno tamo. To je mesto rezervisano za invalide.“

Policajac Tom Jejts oglasio se sa suvozačkog sedišta: „Za to nam sle-
duje dve stotine dolara kazne, šefe.“

„Mislim da ćemo ovog puta proći nekažnjeno“, reče Ralf.

„Šalio sam se.“

Ralf nije bio raspoložen za šalu.

„Nišanim mesta rezervisana za bogalje. Razumem“, reče Remidž.
„Vidim dva prazna.“

Parkirao se na jednom od njih. Izašli su iz automobila. Ralf je video kako Jejts otkopčava kaiščić na futroli službenog gloka. Odmahnuo je glavom. „Jesi li poludeo? Na utakmici je najmanje hiljadu i po ljudi.“

„Šta ako počne da beži?“

„Stići ćeš ga.“

Ralf se naslonio na haubu neobeležnog automobila. Gledao je kako dvojica policajaca koračaju ka reflektorima obasjanom terenu i prepunim tribinama. Tapšanje i klicanje se pojačavalo. Brzo hapšenje Patersonovog ubice bila je njegova i Samjuelova odluka (iako oklevajući donesena). Hapšenje na utakmici bila je isključivo Ralfova zamisao.

Remidž mu se obratio preko ramena. „Hoćeš li s nama?“

„Neću. Vi ćete obaviti posao. Prokletu jasno i glasno izrecitovaćete mu prava. Zatim ćete ga dovesti ovamo. Tome, vozićeš se pozadi s njim kad krenemo u stanicu. Ja ću sedeti napred s Trojem. Bili Samjuels čeka moj poziv. Biće u policijskoj stanici. Sav posao je na vama, momci, kao i sve zasluge za hapšenje.“

„Ali to je tvoj slučaj“, reče Jejts. „Zašto nećeš da lično uhapsiš nitkova?“

Ralf je nastavio prekrštenih ruku: „Zato što je čovek koji je silovao Frenkija Patersona granom i koji mu je iskidao grlo četiri godine trenirao mog sina u Ligi petlića. Pokazivao mu je kako da drži palicu. Nemam poverenja u sebe.“

„Kapiram, kapiram“, reče Troj Remidž. Nastavio je put ka igralištu, s Jejtsom.

„Slušajte me, vas dvojica.“

Okrenuli su se.

„Namaknite mu lisice pred svima. I nek mu ruke budu napred.“

„To nije po protokolu, šefe“, reče Remidž.

„Znam, i baš me briga. Hoću da svi vide kako ga odvodite s terena s lisicama. Jeste li me razumeli?“

Stephen King

Ralf je skinuo mobilni s pojasa kad su odmakli. Kucnuo je po telefonu i pozvao Betsi Rigins. „Jesi li na položaju?“

„Da, naravno. Parkirana sam ispred njega. Ja i četvero državnih policajaca.“

„Imate li nalog za pretres?“

„Držim ga u sitnoj, vreloj šaci.“

„Dobro je.“ Setio se nečeg, baš kad je hteo da prekine vezu. „Bets, kad bi trebalo da se porodiš?“

„Trebalo je da se porodim juče“, rekla je. „Stoga požuri s ovim, jebiga.“ Ona je prekinula vezu.

4

Svedočenje gospođe Arlin Stanhoup (12. jul, 13.00; ispitivanje vodio detektiv Ralf Anderson)

Stanhoup: Hoće li ovo dugo trajati, detektive?

Detektiv Anderson: Neće. Biće gotovo čim mi ispričate šta ste videli, u utorak po podne 10. jula.

Stanhoup: U redu. Izašla sam iz bakalnice Džeralds. Utorkom uvek kupujem u njoj. Roba je tamo skuplja, ali ne idem u Kroger otkad sam prekinula s vožnjom. Prestala sam da vozim godinu dana posle muževljeve smrti, zato što više ne verujem vlastitim refleksima. Imala sam nekoliko saobraćajnih nesreća. Samo kuckanja branikom, ali su i ona bila dovoljna. Džeralds je na dva ćoška od stana koji sam kupila kad sam prodala kuću. Doktor mi je preporučio šetnju. Znaite, to je dobro za moje srce. Izlazila sam s tri kese u malim kolicima – toliko sad mogu da kupim. Gene su nepodnošljive, što pogotovo važi za meso. Ne pamtim kad sam poslednji put kupila slaninu. Izašla sam i videla malog Patersona.

Detektiv Anderson: Jeste li sigurni da ste videli Frenka Patersona?

Stanhoup: O da, to je bio Frenk. Sirotan, tako mi je žao zbog onog što mu se desilo, ali sad je u raj. Njegove patnje su okončane. To je uteha. Patersonovi imaju dva dečaka, znate.

Autsajder

Obojica su crvenokosi. Imaju tu odvratnu kosu boje šargarepe, ali je onaj stariji – Oliver, tako se zove – najmanje pet godina stariji. Donosio nam je novine. Frenk ima bicikl, s visokim upravljačem i uskim sedištem...

Detektiv Anderson: S banana-sedištem. Tako se zove.

Stanhoup: Ne znam kako se to sedište zove, ali znam da je bilo jarkozeleno, što je grozna boja, i da je na njemu bila nalepnica s natpisom Srednja škola Flint. Samo što nikad neće poći u srednju, zar ne? Siroti, siroti dečak.

Detektiv Anderson: Gospođo Stanhoup, da li bi vam kratka pauza odgovarala?

Stanhoup: Ne želim je. Hoću da završim s ovim. Moram da se vratim kući i nahranim mačku. Uvek je hranim u tri. Biće gladna. I pitaće se gde sam. Nego, mogu li da dobijem maramicu? Sigurna sam da izgledam neuredno. Hvala vam.

Detektiv Anderson: Videli ste nalepnicu na sedištu bicikla Frenka Patersona zato...

Stanhoup: O, zato što nije bio na njemu. Hodao je preko parkirališta ispred Džeraldsa. Pukao mu je lanac. Vukao se po pločniku.

Detektiv Anderson: Jeste li videli šta je imao na sebi?

Stanhoup: Imao je neku majicu s imenom neke rokenrol grupe. Ne poznajem grupe, pa ne mogu da kažem koja je to bila. Žao mi je, ako je to važno, stvarno mi je žao. Nosio je i kapu Rendžersa. Zabačenu pozadi. Crvena kosa lepo se videla. Ti momci s kosom boje šargarepe obično rano oćelave. Neće morati da se brine zbog toga, zar ne? Ovo je tako tužno. Bilo kako bilo, videla sam i prljavi beli kombi na drugom kraju parkirališta. Muškarac je izašao iz njega i prišao Frenku. To je bio...

Detektiv Anderson: Doći ćemo do toga, prvo mi recite sve što znate o kombiju. To je onaj bez prozora?

Stanhoup: Da.

Detektiv Anderson: Bez natpisa? Bez imena kompanije ili bilo čega sličnog?

Stanhoup: Nije ih bilo, koliko sam ja videla.

Stephen King

Detektiv Anderson: U redu, porazgovarajmo o muškarcu kog ste videli, gospođo Stanhoup.

Stanhoup: O da, naravno. To je bio Teri Mejtland. Svi u Vest sajdu poznaju Trenera T. Tako ga zovu i u srednjoj. Znete, tamo predaje engleski. Moj muž je predavao s njim, pre pensionisanja. Zovu ga Trener T., zato što trenira Ligu petlića i bejzbol tim u Gradskoj ligi, po završetku sezone bejzbola. U jesen trenira dečake koji vole da igraju fudbal. I ta liga ima ime, ali ga se ne sećam.

Detektiv Anderson: Možemo li da se vratimo na ono što ste videli u utorak po podne...

Stanhoup: Sve se brzo završilo. Frenk je porazgovarao s Trenerom T. i pokazao na puknuti lanac. Trener je klimnuo i otvorio zadnja vrata belog kombija, koji nije mogao biti njegov...

Detektiv Anderson: Zašto ste to rekli, gospođo Stanhoup?

Stanhoup: Zato što je imao narandžaste registarske tablice. Ne znam iz koje su države, pošto vidim slabije na daljinu, ali znam da su tablice Oklahome plave i bele. Bilo kako bilo, ništa nisam videla u zadnjem delu kombija, izuzev velike zelene stvari koja je ličila na kutiju za alat. Je li to bila kutija za alat, detektive?

Detektiv Anderson: Šta se zatim dogodilo?

Stanhoup: Pa, Trener T. je smestio Frenkov bicikl u zadnji deo kombija i zatvorio vrata. Potapšao je dečaka po leđima. Zatim je otišao do vozačkih, a Frenk do suvozačkih vrata. Ukricali su se u kombi, koji je krenuo na Aveniju Malberi. Mislila sam da će Trener T. odvesti momčića kući. Naravno da sam to mislila. Šta je trebalo da pomislim? Teri Mejtland duže od dvadeset godina živi na Vest sajdu. Ima divnu porodicu, ženu i dve kćeri... mogu li dobiti još jednu maramicu, molim vas? Hvala vam. Da li ćemo brzo biti gotovi?

Detektiv Anderson: Da, i bili ste od velike pomoći. Verujem da ste rekli da se sve to desilo oko tri sata po podne.

Stanhoup: Tačno u tri. Čula sam zvono na gradskoj kući. Otkucalo je tri sata baš kad sam izašla iz bakalnice s kolicima. Nameravala sam da odem kući i nahranim mačku.

Autsajder

Detektiv Anderson: Crvenokosi dečak kog ste videli bio je Frenk Paterson?

Stanhoup: Da. Patersonovi žive odmah iza ugla. Oli mi je donosio novine. Često viđam te dečake.

Detektiv Anderson: A muškarac, onaj koji je stavio bicikl u zadnji deo kombija i koji se odvezao s Frenkom Patersonom, bio je Terens Mejtlund, poznat i kao Trener Teri ili Trener T.?

Stanhoup: O, da.

Detektiv Anderson: Hvala vam, gospođo Stanhoup.

Stanhoup: Ko bi rekao da Teri može da uradi tako nešto? Mislite li da nije bio jedini?

Detektiv Anderson: Istraga će pokazati.

5

Prednost domaćeg terena određivala se bacanjem novčića, pošto su se sve utakmice turnira Gradske lige igrale na Stadionu Estel Barga – najboljem bejzbol terenu u okrugu, i jedinom sa reflektorima za noćne utakmice. Teri Mejtlund je kao i uvek rekao pismo, pre početka utakmice – to je bila praznoverica koju je preuzeo od svog trenera u Gradskoj ligi – i novčić je pao na tu stranu. „Ne marim gde igramo, dok god pobeđujem“, uvek je govorio dečacima.

Večerašnja utakmica bila je neizvesna i napeta. Bio je kraj devete izmene, Medvedi su u polufinalu lige vodili za jedan bod. Zlatni zmajevi spali su na poslednji aut, ali su pokrivali baze. Šetnja, širok zamah, greška ili udarac za jednu bazu doneli bi izjednačenje, a lopta koja bi otišla uprazno donela bi pobeđu. Gomila je tapšala, trupkala po metalnim tribinama i klicala dok je mali Trevor Majkls zauzimao mesto u prostoru za levorukog udarača. Nosio je najmanji šlem, ali mu je i on zaklanjao oči. Stalno ga je podizao. Nervozno je mahao palicom napred-nazad.

Teri je mozgao da li da zameni dečaka, ali je klinac, samo nekoliko centimetara viši od metar i po, imao dosta uspeha s palicom. Nije bio udarač koji će zabeležiti oprtrčavanje, ali je umeo da opali po loptici. Ne često, ali ponekad. Ako ga zameni, drugari će mu se podsmevati čitave školske godine. Do kraja života pričaće o svom podvigu uz pivo, roštiljajući iza kuće, ako udari tako da osvoje jednu bazu. Teri je to savršeno

dobro znao. Nekada davno, pre nego što su u upotrebu ušle aluminijumske palice, i on je bio u takvoj situaciji.

Bacač Medveda – najbolji igrač, sejač projektila – zamahnuo je i bacio lopticu u srce kućne baze. Trevor je zbunjeno gledao kako promiče pored njega. Sudija je dosudio prvi udarac. Gomila je zlovoljno grmnula.

Gavin Frik, Terijev pomoćnik, špartao je napred-nazad ispred dečaka na klupi, sa savijenom knjigom s akcijama u ruci (koliko puta ga je Teri zamolio da to ne radi?) i s XXL majicom Zlatnih zmajeva nategnutom preko najmanje XXXL trbuha. „Nadam se da nisi pogrešio s Trevorom, Ter“, rekao je. Znoj mu je tekao niz obraze. „Izgledalo je da je nasmrt uplašen i da ne bi mogao da pogodi brzu loptu tog klinca ni teniskim reketom.“

„Videćemo šta će biti“, reče Teri. „Imam dobar predosećaj.“ Nije ga imao.

Bacač Medveda zamahnuo je i zavitlao novi projektil, koji je završio na zemlji ispred kućne baze. Gledaoci su poskočili s klupa kad je Bajbir Patel, trkač Zmajeva na trećoj bazi, načinio nekoliko koraka po liniji. S uzdahom su seli kad je lopta doskočila u hvatačevu rukavicu. Hvatač Medveda se okrenuo ka trećoj bazi. Teri je mogao da vidi njegov izraz ispod maske: *Samo probaj, dečake*. Bajbir se nije usudio.

Sledeće bacanje otišlo je sa strane, ali je Trevor ipak zamahnuo.

„Izbaci ga, Fric!“, prodrao se neko s vrha tribina – gotovo sigurno otac bacača projektila, ako je suditi po načinu na koji je dečak pogledao u tom pravcu. „Izbaci ga *napooooolje!*“

Trevor nije pokušao da je udari u sledećem bacanju, iako je bila blizu – uistinu preblizu. Sudija je dosudio promašaj. Došao je red na navijače Medveda da negotuju. Jedan je rekao da bi sudija trebalo da nabavi deblje naočari, a drugi je pomenuo nabavku psa za slepce.

Bilo je 2 : 2. Teri je znao da sezona Zmajeva zavisi od sledećeg udarca. Igrače s Panterima za šampionat Sitija i otići na državno – te utakmice prenose se preko televizije – ili će se vratiti kući i sastati samo još jednom, na tradicionalnom roštilju u zadnjem dvorištu Mejtlandovih, na kraju sezone.

Okrenuo se prema Marsi i devojčicama. Sedele su na uobičajenim mestima, u stolicama na sklapanje, iza zaštitne ograde na kućnoj bazi. Kćerke su opkoljavale ženu kao predivni držači za knjige. Sve tri su mahale s prekrštenim prstima. Teri im je namignuo. Sa osmehom je podigao